

Ένα καλό μάθημα

«Το βράδυ, μπαίνοντας στο σπήτι του ο κύριος Επαμεινώνδας, φώναξε:

—Ούφ! Τι άσχημα που μυρίζει το σπήτι!

Η κυρία Επαμεινώνδα, ξενευρισμένη διότι η ράφτρα δεν επέτυχε τον γιακά του ταγιέρ της, του απήντησεν απότομα:

—Και τι ήθελε ο κύριος να μυρίζει; Το πρωί γύρεψες λαχανόσουπα. Μάθε λοιπόν ότι το λάχανο δεν μυρίζει ούτε ντιβίνια, ούτε φλωράμι.

Σ' αυτό επάνω ξέσπασε ένα καυγαδάκι, όπου οι σύζυγοι αντιήλθαν της πειό πικρές αλήθειες, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ήταν βλακεία να ενώσουν την ζωή των δύο χαρακτήρες εντελώς αντίθετοι.

—Ά, μα επιτέλους! Και τόσο που σε υπέφερα είνε πολύ είπεν η κ. Επαμεινώνδα.

Φόρεσε νευρικά το καπέλλο της και βγήκε, κλείνοντας δυνατά την πόρτα.

Όταν ο κ. Επαμεινώνδας έμεινε μόνος, αισθάνθηκε ότι ο θυμός του άρχισε γρήγορα να μαλακώνη. Και για να περάση η ώρα, ωσότου να γυρίση ξεθυμωμένη η γυναίκα του, πήρε την εφημερίδα να ρίξη μια ματιά. Ένα διάφορο στη στήλη των κοινωνικών τον έκαμε να σταματήσει συλλογισμένος:

Συνέπεια μιάς φιλονεικίας

Ο εις την οδόν Πατησίων κατοικών κ. Χ... έμπορος αποικιακών, άγνωστον διά ποίους λόγους, ήλθεν εις ρήξιν προς την σύζυγόν του, μετά της οποίας άλλως τε μέχρι της στιγμής εκείνης έζη εν πλήρει αρμονία. Αποτέλεσμα της συζυγικής ταύτης έριδος υπήρξεν ότι, η σύζυγος του η οποία είχεν εξέλθη διά να δώση τόπο στην οργή, κατά το δή λεγόμενον, επιστρέφουσα την εσπέραν εις την οικίαν της ευρέθη προ φοβερού θεάματος. Εύρε τον σύζυγον της κρεμασμένον εις το μέσον ακριβώς της τραπεζαρίας!

Η ανάγνωσις της φρικιαστικής ταύτης ειδήσεως τον ενέβαλεν εις βαθείας σκέψεις.

—Να μια έκπληξις πού μπορεί να κάμη κανείς στη γυναίκα του! Θα την κάμω. Θα της δώσω μ' αυτό τον τρόπο και ένα μάθημα διδακτικώτατο.

Κατέβηκε στο υπόγειο, όπου απ' τον καιρό του μακαρίτη πατέρα του, διακεκριμένου της εποχής του εμπορορράπτου, υπήρχε παραρριχμένο ένα ανδρείκελο. Το πήρε, το έντυσε μ' ένα κοστούμι του,

πέρασε στο λαιμό του ένα σχοινί και το κρέμασε στη μέση της τραπεζαρίας. Έστερα σκασμένος στα γέλοια για τη φάρσα πού ετοίμασε στη γυναίκα του, κρύφθηκε σε μια ντουλάπα πού είχαν στη σάλα.

Η γυναίκα του δεν άργησε να γυρίση. Απ' την κλειδαρότρυπα της ντουλάπας την είδε να μπαίνει και να διευθύνεται στην τραπεζαρία. Έβαλε το χέρι της στο πόμολο και προσεπάθησε ν' ανοίξη! Η πόρτα όμως δεν άνοιγε.

—Άνοιξε λοιπόν! Φώναξε μισοθυμωμένη.

Η πόρτα όμως εξακολουθούσε να μένη κατάκλειστη.

—Έλα, άφισε τώρα της ανοησίες και άνοιξέ μου!

Επειδή όμως δεν έπαιρνε καμιά απάντησι, έβαλε το μάτι της με περιέργεια στην κλειδαρότρυπα.

—Θεέ μου! Τι βλέπω! Ξεφώνησε και έτρεξε έξω απ' το σπήτι.

Ο Επαμεινώνδας εκείνη τη στιγμή μετάνιωσε ειλικρινώς για την ανόητη φάρσα του. Ετοιμάζονταν να ορμήση έξω απ' την ντουλάπα και να πέση στα πόδια της γυναίκας του, να της ζητήσει συγγνώμη για τον τρόπο που της προξένησε, αλλά δεν πρόφθασε. Τώρα πού θα πάγη άραγε! Ψιθύριζεν ανήσυχος.

Η γυναίκα του όμως δεν άργησε να ξαναγυρίση. Αλλ' αυτή τη φορά όχι μόνη. Συνωδεύετο και από τον κύριο Νίκο, τον νεαρό δικηγόρο και νοικάρη του αντικρυνού σπητιού.

—Δές αγάπη μου, δές, του είπε.

Ο Νίκος έβαλε το μάτι του στην κλειδαρότρυπα.

—Βλέπεις αγάπη μου πως κρέμονται τα πόδια του σαν ξυλιασμένα. Είναι φρικώδες!

—Φρικώδες; Ρώτησεν ο Νίκος περνώντας το χέρι του γύρω στη μέση της με ηδυνάθεια. Και γιατί; Θα ήταν φρικώδες αν τον αγαπούσες. Ενώ σύ μου ωρκίσθηκες χίλιες φορές ως τώρα ότι τον αντιπαθείς κι' ότι δεν μπορείς να τον υποφέρεις. Αυτό είναι ανέλπιστη για μας ευτυχία. Για σκέψου πόσο ευτυχισμένοι θα ζήσουμε στο εξής, ενώμενοι χωρίς να μας χωρίζη αυτός ο βλάκας!

Και σ' αυτό επάνω τα χείλη των ενώθηκαν σ' ένα παρατεταμένο φιλium.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

— Ξέρεις, χρυσέ μου, δτι πάνε πέντε χρόνια πού είμεθα παντρεμένοι;

— Πέντε χρόνια, δύο μήνες και τρεις ημέρες!

«Αθηναϊκά Νέα», 1938.

Το χέρι του κυρίου Επαμεινώνδα, που ετοιμαζόταν ν' ανοίξει την ντουλάπα για να ριχθή στα πόδια της γυναίκας του, και να της ζητήσει συγγνώμην, έπεσε παράλυτο...»

«*Άνω Κάτω*», 1923

Σε τι τόπο ήρθαμεν να ζήσωμεν, μαλαιρεζιμάν τζάνουμ

«Συμπολίτης μου διηγήθη χθες τα εξής:

Σήμερα άκουσα δύο σμυρνηές να μιλούν. Ο ήλιος ήταν γλυκός, ανοιξιάτικος και τα δύο γυναικάκια είχαν μίαν όρεξιν προς φλυαρίαν, η οποία ήταν περισσότερο αξιολάτρευτη, διότι η γκρίνια και η δυσaréσκειά των δεν είχε τέλος.

—Και δεν ξέρουν αι αυτές διόλου να κάμνωσι καλά ντολμαδάκια, έλεγε θρηνωδώς η μία θελκτική καθ' όλα σμυρνή, αλλ' έλα όπου είχε κάτι μπράτσα για να κουβαλά νερό απ' το Βατραχονήσι.

—Μόνον ντολμαδάκια δεν ξέρουν να κάμνωσιν, προσέθεσεν η άλλη σμυρνή, ήτις ήτο τόσοσιν ωραία, ώστε να ενέπνεε βαθύτατον μεράκι εις ολόκληρον το Κορδελιό και ν' ανεβόα τούτο θρηνωδώς από σαντούρι και αμανέ. Δεν ξέρουν αι να κάμνουσιν και τασκεμπάπ. Δεν ξέρουν αι να κάμνουσιν ούτε ταούκ-γιουζού, ούτε μουχαλεμπή, τίποτε δεν ειξεύρουσιν!

—Μήπως ξέρουν αι να νύνωνται, τζάνουμ;

—Εν ξέρουν, έν ξέρουν, τζάνουμ.

Συνεφώνησαν αμφοτέραι αι ωραίαι πράγματι ως μπακλαβάς σμυρνηές.

Και εξηκολούθησαν:

—Μήπως ομιλούσιν καλώς την γαλλικήν τζάνουμ;

—Όχι έν ξέρουν αι τη γαλλικήν τζάνουμ. Την γαλλικήν μόνον ημείς αι σμυρνηές ξέρομεν τζάνουμ. Κομμάν τ' αλλεβού, μα σερί;

—Τρε μπιέν, μεροί μον αμί.

—Βλέπεις τζάνουμ, τι ωραία γαλλικά ηξεύρομεν;

—Πολύ ωραία, τζάνουμ.

—Σμυρνή σε λέει ο άλλος!

—Σμυρνή κι' ο κόσμος όλος σε λέω, τζάνουμ.

—Γι' αυτό κι' αυτές η αθηναίες, τζάνουμ, κρύβονται μπροστά μας.

Σμυρνή κι ο κόσμος
όλος σε λέω, τζάνουμ.
Έλα, ανέβα να
πηγαίνωμεν.

—Όλο στα σαλόνια κάθονται και χουζουρεύουσιν, τζάνουμ.

—Που μπορούσι να έβγουν εις τα ζαχαροπλαστεία, τα καφε-νεία όπου θριαμβεύομεν εμείς αι σμυρνηαί.

—Επήγες, τζάνουμ, σε κανένα σαλόνι;

—Δεν καταδέχομαι, τζάνουμ.

—Ούτ' εγώ, τζάνουμ, γι' αυτό πηγαίνω στο ξενοδοχείο η «Ωραία Ανατολή» κα' ακούω μουσικήν εις την Ομόνοιαν.

—Φιλόμουσοι ειμάστενε τζάνουμ.

—Και πολύ σε λέω. Φαντάσου ότι τρία χρόνια είμαι εις αυτόν τον παληότοπον, και δεν είδα μίαν αθηναίαν σε λέω, ν' ακούη μουσικήν εις την Ομόνοιαν!

—Δεν καταλαβαίνουσιν, τζάνουμ, από μουσικήν διόλου. Κάν μία αθηναία δεν ειξεύρει, σε λέω, αμανέ!

—Ναι, τζάνουμ, κ' εγώ δεν άκουσα σε λέω μίαν ατθίδα να τραγουδή ένα γιαρέ.

—Τι μεγάλο σεκλέτι!

—Τι να κάνωμεν τζάνουμ, θα υποφέρωμεν πολλά ντέρτια σε λέω, σ' αυτόν τον βρωμότοπον.

—Βρωμότοπος, τζάνουμ. Καμμιά δεν τρώει, σε λέω, γαρούφαλλα και δεν μυρίζει λεβάντα.

—Αγνοούσι, τζάνουμ, από μυρωδικά σε λέω.

—Και εγώ σε λέω ότι δεν ειξεύρουσιν να κάμνωσιν σαπούν χαλβά.

—Ας ήξευραν, τζάνουμ, να εκάμνασιν ρεβανί και εκμέκ κανταΐφ.

—Και φιλολογικώς, τζάνουμ, είνε αμόρφωτες. Εν ειξεύρουσιν γαλλικά, εν ειξεύρουσιν τουρκικά, εν ειξεύρουσιν αρμένικα.

—Μήπως ειξεύρουσιν, σε λέω να εξηγήσωσιν τον Ονειροκρίτην; Προχθές είπα σε μια ατθίδα ότι την είδα εις το όνειρό μου να φορή φερετζέ...

—Και έν ήξευρε να σε εξηγήση το όνειρο;

—Και έν ήξευρε, τζάνουμ, τι είνε φερετζές!

—Εν καταλαβαίνουσιν τζάνουμ.

—Γιόκ σε λέω. Σε τι τόπο ήρθαμεν να ζήσωμεν, μαλαιρεζιμάν τζάνουμ.

—Σε λέω ότι είμαι απαρηγόρητη. Αλλ' εσταμάτησε κ' εφώναξε δυνατά:

—Λεπλεπιτζή! Έλεπλεπιτζή, έν ακούς! Σε φωνάζω.

Θα παίρνωμε και
μπογάτσα από την
οδόν Αθηνάς, τζάνουμ,
για να μας περνάη το
σεκλέτι.

ΜΠΟΓΑΤΣΑ ΜΠΟΓΑΤΣΑ

Παραπλεύρως τοῦ ξενοδοχείου τῆς
Μασσαλίας έν τῷ ζαχαροπλαστείῳ τῶν
ἀδελφῶν Ἀντωνάκη κατασκευάζεται
ΜΠΟΓΑΤΣΑ διαφόρων εἰδῶν ὑπὸ
εἰδημονεστάτου κατασκευαστοῦ προσκλη-
θέντος ἐκ Σμύρνης ἐπὶ τούτῳ. Δέχεται
δὲ καὶ παραγγελίας,
Καὶ πάλιν μπογάτσα! [1322

—Εν ακούει, εν καταλαβαίνει μον αμί. Μίλα του πρόστυχα αθηναϊκά. Στραγαλατζή λέγε του.

Πράγματι ο στραγαλατζής κληθείς εις την γλώσσαν του, ήκουσε και προσήλθεν. Αι δύο ωραίοι συμυνητές επιρομηθεύθησαν αρκετήν ποσότητα, προσθέσασαι ειδημόνως:

—Να παίρνωμε τζάνουμ, και για το ξενοδοχείον. Τα στραγάλια πααίνουσιν πολύ με το τοαί.

—Και με τημπογάτσα μα σερί πααίνουσιν.

—Θα παίρνωμε καιμπογάτσα από την οδόν Αθηνάς, τζάνουμ, για να μας περνάη το σεκλέτι, αφού μια κοτζάμ Αθήνα έν έχει ταούκ-γιουζού.

Περισσότερα δεν ήκουσα, ετελείωσεν ο ομιλητής μου, γιατί επέβησαν σ' ένα μόνιππον, μεταβάσαι εις την οδόν Αθηνάς με όλην την ανατολικήν των μεγαλοπρέπειαν και ροκανίζουσαι χαριέντως τα στραγάλια των.⁹⁹

«Ακρόπολις», 1932, υπογράφει «Ο Πολυντῶρ»

Πάρε το λουλουδάκι για τον ανάπηρο!

⁹⁹ «Χρυσέ μου. Αύριο στις 7 μ.μ. θα είμαι στη στάσι Λεβίδη. Έχω διαθέσιμες δυο ωρίτσες. Περιμένω. Με χίλια φιλιά, Μαρί».

Αυτό το γραμματάκι-τηλεγράφημα έλαβα την ίδια ημέρα κατά το μεσημέρι.

Αμέσως εσήμανα «πολεμικήν έγερσιν», έκαμα τας αναγκαίας επισκευάς και κατά τας 7 ήμουν εις το ορισθέν μέρος. Η δεσποινίς Μαρί (σημ. δια τον τίτλον «δεσποινίς» ουδεμίαν ποινικήν ευθύνην αναλαμβάνω) ήλθε εκείνη την ημέρα αποφασισμένη για όλα...

—Παλιοζωή είν' αυτή... Το χώμα θα μας φάη, μου έλεγε διαρκώς. Καλλίτερα να το ρίξουμε έξω, να φάμε το φυτίλι της λάμπας από το γλέντι τώρα, παρά να πούμε ύστερα από χρόνια πως γεράσαμε και δεν γελάσαμε...

Με την ρητορική της και τα φεροίματά της εν γένει με έκαμε να καταλάβω αμέσως ότι «αίθουσα δι' οικογενείας» της εχρειάζετο το γρηγορότερον.

Έτοι μετ' ολίγον ευρισκόμεθα εις ένα απόκεντρο ζυθεστιατόριον, από αυτά που διατηρούν τας φιλοξένους αιθούσας δι' οικογενείας, τα δωμάτια δηλαδή εις τα οποία «ζεύγη» μπαίνουν και «οικογένειαι» εξέρχονται!...

Επειδή όμως όλα τα δωμάτια ήσαν αγκαζέ, εδιαλέξαμε αναγκαστικώς ένα τραπεζάκι σε σκοτεινό μέρος, κάτω από την σκέπη μιας

ψωραλέας πιπεριάς, και εκεί εκαθήσαμε αποφασισμένοι να φθάσωμεν εις τα έσχατα...

Μόλις όμως είχαμε καθίσει, άνθρωπος φέρων τρίποδα επ' ώμου, εστρατοπέδευσε εμπρός μας, κάνοντας «αλτ!» και «καταθέσατε», που θα εξήλενε και αυτή η σωματοφυλακή του τέως Κάιζερ.

—Τα νειάτα φεύγουν γρήγορα, άρχισε να μας συμβουλευή. Βγάλτε μια φωτογραφία για σοβινίρ. Να τραβήξω παλλικάρι μου; Ακίνητοι!...

Τότε, μόλις παρετήρησα ότι επάνω εις το άθλιο τρίποδα ευρίσκετο ένα πράγμα, σαν χαλασμένη φάκα για τα ποντίκια και τότε εκατάλαβα ότι επρόκειτο περί φωτογραφικής μηχανής.

Και ζωηρά λογομαχία άρχισε. Ο φωτογράφος ήθελε καλά και σώνει να μας απαθανάτιση, εγώ ηρνούμην και λέξεις και φράσεις που μόνο στην Βουλή ακούονται, αντηλλάσσοντο επί μακρόν μεταξύ μας. Τέλος, ο περίεργος αυτός τύπος μας εγκατέλειψε. Σε μερικά δευτερόλεπτα δύο γύφτισσες άρχισαν να μας ψαλμωδούν συγχρόνως.

—Το μοίρα σας. Το τύχη σας. Το ριζικό σας. Κέρασέ με ένα δίφραγκο, όμορφέ μου, να σου πω το τύχη σου! Σε μεγάλο πόρτα...

Ίδρωσα για να τις πείσω να φύγουν και μέχρις ότου να πάρω αναπνοή, μια γρηά κατέφθασε:

—Τέσσερα ορφανά έχω... Συχώριο και ευλογία... κλπ.

Νέαι συζητήσεις, νέαι αντιρρήσεις και η γρηά ανεχώρει καταρήμενη, οπότεν ένας άνθρωπος ενέσκηψε τρέχων και πριν συνέλθω από τον τρόπον μου, ήρχισε λαλών:

—Φυστίκια ντόπια. Της Αίγυνας. Ντόπια. Μύγδαλα παγωμένα. Φουντούκια!

Και μου έβαλε ένα καλαθάκι κάτω από τη μύτη μου.

—Να βάλω ένα δεκάρικο;

Νέα λογομαχία και ο φυστικός έφευγε.

Επρόκειτο να σταυροκοπηθώ, αλλά ελαφρότατος θόρυβος πλησίον μου με διέκοψε. Κάποιος ετοποθετούσε δίπλα μας ένα τραπεζάκι και κάτι έκαμνε εν κατανυκτική σιγή. Μέχρις ότου προσέξω να διακρίνω τι συνέβαινε, θρηνώδης αμανές εδόνει την ατμόσφαιραν.

—Αμααααάν! Θεέ μου, τι σου έκανα κι' όλο με κατατρέχεις! Αμααααάν! Εφτά δραχμές σου ζήτηξα και μούπες πως δεν έχεις. Αμαααάν!...

Μια απλή λύση για την αντιμετώπιση των μικροπωλητών – τουλάχιστον των περισσότερων.

—Βρε πατρίδα, του φωνάζω, στην Ερζερούμ βρισκόμαστε; Άει στο καλό.

—Αφέντη, το μηχανήμα βαράει ό,τι σου γουστάρει. Θέλεις τ' «Αλανάκι»; «Σαν πιω κρασί»; «Ρόδα τ' Απρίλη»; «Κατινάκι»; «Λαρελάι»; Τι θες; Και του πουλιού το γάλα έχω!... Τι να βαρέσω;

Εκοπίασα για να γλυτώσω και απ' αυτόν και άνθρωπος φέρων λάμπαν ασετυλίνης έχουσαν έντασιν ισχυροτέραν και από τους προβολείς του αγγλικού «Βασίλισσα Ελισσάβετ», εσταμάτησε κοντά μας.

—Για την υγεία σας. Πενήντα λεφτά το ζύγι!

Και κατέθεσε προ των ποδών μας φορητήν πλάστιγγα. Και εν μέσω του εκτυφλωτικού φωτός της λάμπας, ήρχισαν αι συνήθειες πλέον αντεγκλήσεις. Εν τέλει ο ζυγιστής επείσθη να φύγει και το φως απεμακρύνετο όταν, ένας φέρων στρατιωτικήν στολήν έσκυψε έξαφνα επάνω από τα κεφάλια μας αθορύβως, σαν να εβγήκε από τα έγκατα της γης. Αφήκε στο τραπεζάκι μας έναν μαδημένον πανσέ και ανέμενε. Εγώ είχα αποφασίσει πια να μη μιλήσω καθόλου. Ας σωπαίνω, είπα, και θα φεύγουν. Η στολή όμως περίμενε, περίμενε... και όταν απηλπίσθη ήρχισε:

—Ανάπηρος, αφεντικό! Πάρε το λουλουδάκι για τον ανάπηρο!

Ο «ανάπηρος» αυτός μπορούσε να δαμάση και τον μακαρίτη τον Βουκέφαλον σημειωτέον. Εγώ σιωπούσα.

—Ανάπηρος, κύριος, δε μιλάς; Νέα σιωπή.

—Ρε Χριστέ, δεν ακούς; Θα δώσης τίποτις; Ένα τσιγάρο ρε, μόνο! Και πάλι σιωπή.

Ο ανάπηρος όμως άρχισε να θυμώνη.

—Ρε ψωροκόντε δε μιλάς; Αν είσαι άντρας με μουστάκι ρε, σήκω απάνω να μετρηθούμε, θρασύμι! Νέα σιωπή.

Και ο ανάπηρος ωργίσθη περισσότερο.

—Δε φουμαίνεις; Άντρας να μη φουμαίνη! Τι να σου κάνω ρε! Εγώ ξέρω τι θέλεις. Να σου μπάσω μια

Να είσαι με τη «χίλια φιλιά» Μαρί, και να θέλει ο άλλος να σου πουλήσει ποτήρια... Αμασάν!

γροθιά να σου γεμίσω το στόμα κόκκαλα!... Αμή! Δε μιλάς, δεν ακούς, δε φουμαίνεις, δεν κουνιέσαι! Άντε στο...

Την κρίσιμη αυτή στιγμή και μόλις ετοιμαζόμουν να σηκωθώ να κάμω «ταυρομαχία» με τον ανάπηρο, ένας πασσατεμπάς και ένας άλλος με λαχεία, ενεφανίσθησαν. Ο ανάπηρος έφυγε υβρίζων, καθώς και ο πασσατεμπάς και ο λαχειοπώλης και μόλις ετοιμαζόμεθα πεια να φύγουμε, ένας γέρος με ρήγανη και λουμίνια μας έγινε κουνούπι.

—Του βουνού ρήγανη κλπ.

Εν ταξί άφινε σε λίγο την δεσποινίδα στην πόρτα της και έτσι ετελείωνε η οργιώδης ερωτική μου συνέντευξις της ημέρας εκείνης. 99

«Παπαρούνα», 1933

Αι αρμενικαί επισκέψεις και πώς να τις αποφύγετε

“Ά, τον αθεόφοβον! Από τι ώρα είχε έλθει να κάνη την επίσκεψίν του; Εις της τρεις περίπου. Και ήταν αδύνατον να ξεκολλήση. Ο άνθρωπος ο οποίος είχε την τιμήν να δεχθή την επίσκεψιν αυτήν, επήγαινε να σκάση από το κακό του. Υπελόγιζε ο επισκέπτης του να φύγει στις τέσσερες το αργότερον, διότι είχε και ο ίδιος δουλειά, και διότι μια επίσκεψις μακροσκελής φλύαρου ανθρώπου μάλιστα δεν αποτελεί εξαιρετικόν αγαθόν.

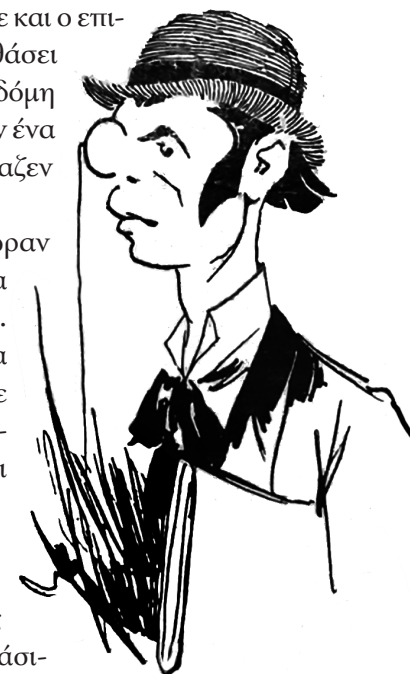
Αλλοίμονον όμως! Η τετάρτη εσήμανε και ο άνθρωπος εβυθίσθη αναπαικτικότερα εις την πολυθρόνα του. Η πέμπτη ήλθε και ο επισκέπτης έπιανε νέον θέμα συζητήσεως. Η έκτη είχε φθάσει και ο άνθρωπος έλεγε ότι ήτο πολύ ενωρίς ακόμη. Η εβδόμη είχε χτυπήσει και εκείνος εξητούσε με το παρδόν άλλον ένα καφέ, γιατί τον εύρισκε πολύ καλοφτιαγμένον. Επλησίαζεν η ογδόη και η γλώσσα του επήρε τον κατήφορον.

Τι έλεγε ο πανάθλιος! Και τι δεν έλεγε. Από την ώραν που ήλθε η γλώσσα του δεν είχε σταματήσει. Έλεγε για τα οικονομικά του κράτους. Έλεγε για την ακρίβεια. Για την ακρεωφαγία. Για τους χαιρετισμούς. Έλεγε για το μνημείον του Αγνώστου (Βλάξ ως ήτο το εύρισκε σπουδαίον!). Έλεγε για την φωταγωγίαν της Ακροπόλεως. Για το ποδόσφαιρον. Για τα εγχώρια. Και τι δεν έλεγε.

Η οικογένεια που τον άκουγε παρ' ολίγον να λιποθυμήση.

Εις το πλαϊνόν δωμάτιον τα θύματα της επισκέψεως του έκαναν συμβούλιον. Μετά μακράν σύσκεψιν απεφάσι-

Τι έλεγε ο πανάθλιος! Από την ώραν που ήλθε η γλώσσα του δεν είχε σταματήσει.

σαν να του ρίξουν αλάτι. Και ενετάλη την εκτέλεσιν της αποφάσεως να πραγματοποιήση η μικροτέρα κόρη της οικογενείας.

Ο άνθρωπος παρεξενεύθη, αλλά δεν ανησύχησε.

—Ά μην στενοχωριέστε. Το αλάτι δεν λεκιάζει...

Και επι τη ευκαιρία άναψε νέο τσιγάρο και άρχισε να ομιλή για την κατασκευήν του αλατιού.

Ο οικοδεσπότης παρά πέντε να τρελλαθή. Νέον συμβούλιον έγινε. Εζητήθη η διεύθυνσίς του από τα μέλη του συμβουλίου και απεφασίσθη να του αναγγελθή κάτι συγκλονιστικόν. Την εκτέλεσιν της αποφάσεως ανέλαβεν ο οικοδεσπότης αυτοπροσώπως.

—Μωρέ συμφορά... του είπεν εισερχόμενος έξαλλος. Κάποιος γείτονας μου ανήγγειλε αυτή τη στιγμή, ότι καίεται το σπίτι της οδού Αναξαγόρα 105. Μού φαίνεται πώς κάποιος δικός μας καθόταν εκεί.

—Ά μην στενοχωριέστε. Εγώ καθόμουν... αλλά έφυγα προ εβδομάδος... καθυσύχασε τον οικοδεσπότη ο επισκέπτης. Δόστε μου ένα τσιγάρο ακόμη...

Η οικογένεια, που είχε την ευτυχίαν να δέχεται την ευχάριστον επίσκεψιν, έφθασε εις τα πρόθυρα της αυτοκτονίας από το κακό της. Είχε σημάνει η δεκάτη και επι τέλους ο άνθρωπος εσηκώθη:

—Έ... με συγχωρείτε που σας αφήνω. Αλλά είμαι βιαστικός. Δεν τά είπαμε αρκετά σήμερα. Την άλλη Κυριακή θα τα πούμε καλλίτερα... Να με περιμένετε από της δύο γιατί σήμερα ήλθα κάπως αργά.

—Τι λόγος! Τι λόγος!... είπε ο οικοδεσπότης, μόλις συγκρατούμενος. Θα σε περιμένω με.

Και μόλις ο συμπαθής επισκέπτης εξηφανίσθη η οικογένεια εις τρίτον συμβούλιον ελάμβανε την εσπευσμένην απόφασιν να μετοικήση το ταχύτερον...»

«Αθηναϊκά Νέα», 1932, υπογράφει «Ο Λέων»

Έχω ένα «Φίλιπς» καινούργιο, τρέλλα!

«Εκάλει τακτικά συγγενείς και φίλους τα βράδυα εις το σπίτι του:

—Ελάτε, ελάτε ν' ακούσετε το ραδιόφωνό μου! Είνε θαύμα. Παίρνει από παντού. Βράδυ παρά βράδυ ακούμε ολοκλήρες όπερες από τη Ρώμη. Γλεντάμε τους τσιγγάνους από τη Βουδαπέστη. Της εύθυμες οπερέττες από τη Βιέννη. Το τελευταίο ρεπορτάζ με όλες της ειδήσεις από το Παρίσι. Και καμμιά φορά μερακλωνόμαστε με τους αμανέδες από την Πόλι. Είνε αριστούργημα το ραδιόφωνό μου.

Και οι φιλόμουσοι συγγενείς και φίλοι έσπευδαν εις το σπίτι του κ. Μπαγκέττα και απελάμβανον επί ολοκλήρους ώρας τας εναερίους μελωδίας. Καθ' όλον δε το διάστημα τούτο ο κ. Μπαγκέττας διηύθυνε μόνος του το ραδιόφωνον με πραγματικήν μαεστρίαν, μη αφίνων κανένα να πλησιάση.

—Βλέπετε δεν έχει καθόλου παράσιτα. Στα βραχεία ιδίως κύματα είνε σαν να παίξη η μουσική κοντά σας.

—Άχ... αλήθεια! Συνεφώνουν αι κυρίαι της συντροφιάς και έπερναν στάσεις γλυκασμού προ της παθητικής μουσικής.

—Ελάτε, ελάτε... ν' ακούσετε το καινούργιο ραδιόφωνό μου απόψε, έλεγε προχθές και πάλιν ο κ. Μπαγκέττας εις τους φίλους του. Είνε μια καινούργια μάρκα που λανσάρεται τώρα.

—Μπά;... ηπόρουν οι φίλοι του. Άλλη μάρκα πάλι;

—Βέβαια, άλλη.

—Μά πώς αλλάξεις κάθε τόσο ραδιόφωνο; Τι διάβολο, ούτε γραμμόφωνο νάταν. Αυτός ο διάβολος στοιχίζει μια περιουσία.

—Μπά καλέ... δεν είνε και τόσο ακριβά όπως φαντάζεσθε... διεφώνει ο κ. Μπαγκέττας. Ένα καλό ραδιόφωνο στοιχίζει βέβαια λίγα πράγματα, αλλά είνε θησαυρός για το σπίτι.

Ήτο περίεργον εν τούτοις αυτό που συνέβαινε με τον κ. Μπαγκέτταν. Πώς τά εκατάφερνε; Για τους φίλους η διαβεβαίωσις του δεν έλεγε πολλά πράγματα. Αυτή η αλλαγή ραδιοφώνων ήταν μυστήριον, διότι δεν εγένετο κατ' έτος τουλάχιστον, αλλά κάθε μήνα σχεδόν! Δεν παρήρχοντο είκοσι ή είκοσι πέντε ημέραι και ο κ. Μπαγκέττας εκάλει εις νέαν μουσικήν πανδαισίαν.

—Έχω ένα «Φίλιπς» καινούργιο, τρέλλα!

—Ένα «Τζένεραλ» πήρα θεσπέσιο!

—Εγκατέστησα σήμερα ένα «Τελεφούγκεν»... Θεός!

—Δοκιμάζω απόψε ένα «Μπρούνσβικ» παιδιά μου... άλλο πράμμα!

—Πήρα ένα «Πατέ»... πέ, πέ, πέ!

—Σας έχω ένα «Βίκτωρ»...

Εγκατέστησα σήμερα ένα «Τζένεραλ Ελέκτρικ»... Θεός!

Παγκόσμιος Λήψης
μέ το νέο μοντέλλο

Radio SIERA

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΠΙΠΛΟ • ΛΥΧΝΙΑΙ ΜΙΝΙΒΑΤΤ
ΒΡΑΧΕΑ - ΜΕΣΑΙΑ - ΜΑΚΡΑ ΚΥΜΑΤΑ

62-Α 4^η ΕΠΑΛΑΞΙΟΝΕΡΩ ΔΡΧ. 6875 Θ ΛΥΧΝΙΩΝ
62-Β 4^η ΕΠΑΛΑΞΙΟΝΕΡΩ Θ ΣΤΡΕΤΣ ΔΡΧ. 7219 Θ ΛΥΧΝΙΩΝ

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΚΟΛΗΣ & ΣΙΑ
ΕΣΤΑΔΙΩΝ 62 • ΒΟΝΚΟΥΡΕΣΤΙΩΝ 22^η

Δοκιμάζω απόψε ένα
«Σιέρα», παιδιά μου...
άλλο πράμμα.

—Έλατε ν' ακούσετε ένα «Οντεόν»
περίφημο πράγμα!

Από το σπίτι του δεν έλειπε ποτέ το
ραδιόφωνο και ποτέ δεν ήταν της ίδιας
μάρκας. Πότε με παράσιτα, πότε με μό-
να παράσιτα τους... πολυπληθείς ακρο-
ατάς!

✱

Έτσι και χθές το βράδυ οι φίλοι εκλήθη-
σαν να παραστούν εις τα εγκαίνια μιάς
νέας μάρκας. Ο κ. Μπαγκέττας εστρώ-
θηκε μπροστά εις το «ραντιό», γύρισε
τα κουμπιά, έστρεψε το μεγάφωνον
προς τους φίλους και επήρε διαφόρους
σταθμούς. Πάραντα μία φωνή τενόρου
δυνατή, καθαρή, εγέμισε το σπίτι.

—Σελεύστε Αϊνίντα...

—ΡΙγολέτος είνε!... εφώναξεν εις μου-
σικοτραφής.

—Όχι, Μανόν! Είπεν άλλος.

—Όχι. Καβαλερία είνε, την ξέρω εγώ την μουσική του... Μπυζέ!

Φωνάζει Μπυζέ αδελφέ!...

Ο κ. Μπαγκέττας όμως αποκατέστησε τα πράγματα.

—Δεν ακούτε κύριοί μου; Σελεύστε Αϊνίντα!... Είνε από την Αϊντα
του Βέρδι.

—Ά βέβαια, βέβαια, φαίνεται η μουσική του Βέρδι. Φωνάζει μόνη
της!

—Και πόσο το πήρατε το καινούργιο ραδιόφωνό σας, κύριε Μπα-
γκέττα; Ηρώτησε μία νεαρά κυρία.

—Δεκαπέντε χιλιάδες μετρητά, μαντάμ... απήντησε κομπάζων
ο κ. Μπαγκέττας και επήρεν άλλο σταθμό.

—Μωρέ λεφτά που ξοδεύει αυτός ο άνθρωπος στο ραδιόφωνο!
Περιουσία ολόκληρη... εθαύμασαν όλοι.

Μέσα εις το πλήθος των φίλων ενεφανίσθη εις άνθρωπος.

—Καλησπέρα σας, κύριε Μπαγκέττα...

—Ω, καλησπέρα σας, έκανε ο κάτοχος του ραδιοφώνου και
ωχρίασε.

—Πώς πάει λοιπόν; Καλά; Αν δεν είστε ευχαριστημένοι και από
αυτή τη μάρκα θα σας στείλωμε ένα άλλο ραδιόφωνο πού μας ήλ-

θε τώρα. Πέρασα μια βόλτα να δώ αν
παίρνη όλους τους σταθμούς... Έμαθα
ότι εδοκιμάσατε προ δύο μηνών και ένα
άλλο ραδιόφωνο. Καλά εκάνετε και δεν
το πήρατε. Δεν βγαίνουν καλά ξέρετε...

Ο κ. Μπαγκέττας έγινε ωχρός ως σου-
δάριον, κόκκινος ως παντζάριον και πρά-
σινος ως τράπεζα χαρτοπαιγνίου. Το μυ-
στικόν του είχε πλήρως αποκαλυφθή. Εφ'
ώ και όταν απεσύρθη ιδιαιτέρως με τον
αντιπρόσωπον του οίκου ραδιοφώνων
ηκούσθησαν, μερικά κακεντρεχή σχόλια.

—Άμ' έτσι παίρνουμε και εμείς δώδεκα
ραδιόφωνα τον χρόνο!... Με μία αντένα
με δοκιμή... και με αιωνίαν επιστρο-
φή!...

«Αθηναϊκά Νέα», 1931, υπογράφει «Ο Λέων».
Σημείωσε, αγαπητέ αναγνώστη, ότι στο τέλος
αυτής της δεκαετίας η Αθήνα μας αριθμούσε
52.000 κανονικά αγορασμένα ραδιόφωνα!

—Τι ακούω Τόν Τζίλι έχετε
απόψε σπίτι σας;
—Όχι. Έχομε ραδιόφωνον:

TELEFUNKEN

Διαφήμιση του 1938.

Κλυταιμνήστρα μου, άφησέ με να σε φιλήσω πεντακόσιες φορές

“Ο Απόστολος Χ. και ο Κοκός Ψ. ήσαν αδελφικοί φίλοι. Είχαν
την ίδια ηλικία, τα ίδια γούστα, της ίδιες ιδέες, τα ίδια ελαττώματα.
Είχαν όμως μίαν διαφοράν. Ο Απόστολος ήτο παντρεμένος και ο
Κοκός ήτο ανύπαντρος.

Αλλά και την διαφοράν αυτήν ο χαρακτήρ των δύο ανθρώπων
την εξαφάνιζε. Διότι τα γούστα και των δύο φίλων συνέπιπτον επί
της κυρίας. Ηγάπα την κυρίαν του ο Απόστολος. Την ηγάπα και ο
Κοκός. Και η κυρία, ως ανέκαθεν πράττουν πολλαί κυρίαί, εμοίραζε
την καρδιά της και τα λοιπά υπάρχοντά της και εις τους δύο καλούς
φίλους.

Συμβαίνει όμως όλοι οι σύζυγοι να θεωρούν μέχρις αποδείξεως
του εναντίου τας συζύγους των ως υποδείγματα αρετής, πίστεως,
τιμότητος και αφοσιώσεως. Ούτω και ο Απόστολος Χ. ήτο ακρα-
δάντως πεπεισμένος ότι ο αποκλειστικός θαμών του κέντρου των
θελγήτρων της κυρίας του ήτο αυτός. Ουδέποτε του επέρασε κακό
από το μυαλό, ούτε ήτο δυνατόν να του περάση.

Έχω ένα αντίτυπο της φωτογραφίας. Κυττάξτε να δήτε γυναίκα μια φορά!

κακοήθης Κοκός όχι μόνον δεν τά πίστευεν, αλλά και τά διέψευδεν εμπράκτως. Η θρασύτης του είχε υπερβή πάν όριον. Έμπαινε εις το σπίτι με την ελευθερίαν του οικογενειακού φίλου, και εκεί μέσα υπό την στέγην του αγαπητού του Απόστολου απελάμβανε τα θέλγητρα της κυρίας του.

—Κλυταιμνήστρα μου άφησέ με να σε φιλήσω πεντακόσιες φορές.

—Ελεύθερα, Κοκό μου. Το νού σου μην έλθη ο Αποστόλης.

—Δεν βαρύνεσαι. Κι' αν έλθη... Αυτός το εδήλωσε. Δεν θα το πιστέψη αυτό και αν το δή με τα μάτια του.

Ούτω οι έρωτες του τριγώνου εσυνεχίζοντο. Και τα απογεύματα πού έλειπεν η μία πλευρά, η άλλη έπαιρνε την κυρίαν και έκαμνον και περιπάτους ακόμη.

Κάποτε έν ωραίον απόγευμα, το άθλιον και ένοχον ζεύγος εξέδραμεν εις το Ζάππειον, και εκεί μέσα εις το πάρκον εις μίαν στιγμήν, επειδή εις πλανόδιος φωτογράφος επέμενε να το φωτογραφήση, το ζεύγος εφωτογραφήθη. Επήρε μίαν στάσιν εξόχως περιπαθή, κατόπιν επήρε τα αντίτυπα, ύστερα επήρε τους δρόμους και επέστρεψεν οίκαδε.

Η σκηνή στην οδόν Πανεπιστημίου χθές το πρωϊ:

—Πού πάς Αποστόλη;

—Να εδώ, παρακάτω Κοκό. Στην πλατεία Κλαυθμώνος.

—Να κάνης τι;

—Να, κάτι φωτογραφίες μικρές θέλω μια στιγμή για πιστοποιητι-

—Η γυναίκα μου, έλεγε συχνά εις τον φίλον του Κοκόν Ψ., η γυναίκα μου είνε κάτι το ξεχωριστό σ' αυτόν τον κόσμο. Και να την δώ ακόμη με τα μάτια μου να με απατά δεν θα το πιστέψω. Τόσο πεπεισμένος είμαι για την τιμιότητά της.

—Μπά; Έκανε πονήρως ο Κοκός. Άλλως τε φαίνεται αγαπητέ μου! Η Κλυταιμνήστρα είνε μια γυναίκα ανώτερη.

Συμβαίνει όμως όσα λέγουν οι φίλοι εις τους φίλους δια τας κυρίας των να μην τά πιστεύουν απολύτως. Και ο

κά. Έλα να σε χαρώ μαζί μου να μου κάνης συντροφιά, γιατί ντρέπομαι να ποζάρω μεσ' το δρόμο μόνος μου.

Ο Κοκός ευχαρίστως έκανε συντροφιά εις τον φίλον του Απόστολον. Όταν όμως ο τελευταίος αυτός εσταμάτησε μπροστά εις τον φωτογράφον, ωχρίασε:

—Ω!...

—Τι έχεις Κοκό; Ηρώτησε παραξενευόμενος ο Αποστόλης.

—Μπά, τίποτε...

Αλλά παρενέβη ο φωτογράφος:

—Καλώς το αφεντικό.

—Μπά είσαστε και γνωστοί βλέπω...

—Μπά, έκανε κάτωχρος ο Κοκός.

Αλλά παρενέβη και πάλιν ο φωτογράφος θρασύτατα:

—Τον κύριο τον ξέρω. Τον εφωτογράφησα προχτές στο Ζάππειο με μια κυρία. Και τι κυρία. Θαύμα ιδέσθαι, κύριε. Και τι φωτογραφία τους έβγαλα. Θαύμα κύριε...

—Μασκαρατζίκο!... έκανε ο Απόστολος, χτυπών την πλάτην του Κοκού. Δεν μπορείς να καθήσης ήσυχος. Πάλι τύλιξες καμμιά;

Ο Κοκός εκάθητο ή μάλλον... εστέκετο στα κάρβουνα.

—Δηλαδή... δηλαδή... Δηλαδή δεν πρόκειται...

Αλλά και πάλιν παρενέβη θρασύτατα ο φωτογράφος:

—Κύριε, έχω ένα αντίτυπο της φωτογραφίας. Ήταν πολύ καλή και την έβγαλα για ρεκλάμα. Ορίστε την κόλλησα εδώ. Κυττάξτε κύριε, να δήτε γυναίκα μια φορά!

Και ο άθλιος επέδειξε την φωτογραφίαν, εις την οποίαν επόζαρε το ζεύγος. Τα γόνата του Κοκού ελύγισαν. Ο Αποστόλης έσκυψε με ενδιαφέρον επί της φωτογραφίας μειδιών και εσήκωσε κατόπιν το πρόσωπόν του εξηγριωμένος.

—Βρέ!... βρέ... παληάνθρωπε με την γυναίκα μου;...

Και επηκολούθησε θρήνος, χαλασμός, παρασύρας και το μηχάνημα του φωτογράφου, το οποίον κατέπεσεν εις θρύμματα. Ο Κοκός ετράπη εις φυγήν. Και ο εναπομείνας εις τον τόπον της συμφοράς σύζυγος επλήρωσε και αυτά τα σπασμένα...»

«Αθηναϊκά Νέα», 1931, υπογράφει «Ο Λέων»

Τον κύριο τον ξέρω. Τον εφωτογράφησα προχτές στο Ζάππειο.